

[Rytter.]

§ 7, 1ste Stykke, forekommer mig at være saa uklart, at det umuligt kan passere. Der staar dér: „Enhver praktiserende Læge . . .“. Hvem er „enhver praktiserende Læge“? Gælder Betegnelsen ogsaa Specialister og dem, som kun har faaet Autorisation som Læge, men som endnu ikke maa drive selvstændig Virksomhed? Hvis Bestemmelsen *ikke* omfatter Specialister, faar vi den mærkværdige Regel, at en almindelig praktiserende Læge har Pligt til at møde ved en Fødsel, medens f. Eks. en Fødselslæge, hvor det drejer sig om en Fødsel, og en Øjenlæge, hvor det drejer sig om en Øjensygdom, ikke er forpligtet til at møde. Og hvis Bestemmelsen ogsaa skal omfatte Specialisterne, saa kommer vi til det Resultat, at f. Eks. en Øjenlæge kan kaldes til en Fødsel og være forpligtet til at hjælpe med derved. Derfor forekommer det mig ganske nødvendigt, at vi faar udtrykt klart, hvad man forstaar ved „enhver praktiserende Læge“. Ogsaa af en anden Grund forekommer det mig, at denne Bestemmelse i § 7 ikke kan gaa, for man paalægger herigennem Lægerne en saa stærk Forpligtelse, at de er nødt til at møde f. Eks. ved et Forgiftningstilfælde. Selv om en anden Læge bor lige ved og derfor er nærmere til det, saa er alligevel den Læge, man først har henvendt sig til, forpligtet til at komme, hvis han ikke har lovligt Forfald. Og hvad forstaar man ved lovligt Forfald? Her er ikke nogen som helst Vejledning for Domstolene, og det gaar ikke. Som Paragraffen er affattet, er den Læge, man kalder, forpligtet til at møde. Det forekommer mig at være en uheldig Bestemmelse af begge de Grunde, jeg har nævnt, men ogsaa paa Grund af Regelen i § 14, hvorefter Kommunen kan komme til at betale — det bliver altsaa en meget dyr Bestemmelse.

Bestemmelsen i § 13 medtager ikke kommunale Sygehuse blandt de Sygehuse, der skal indhente Erklæring fra Sundhedsstyrelsen angaaende de paagældende Ansøgere. Jeg kan ikke se, at der er noget nedværdigende i, at man faar en Erklæring fra de kompetente Myndigheder, naar Forholdet er det, at man ganske roligt kan lade være med at tage Hensyn til den. Man skal kun have en saadan Udtalelse om, hvorvidt vedkommende er kvalificeret eller ikke.

Bestemmelsen i § 23, hvorefter Kvaksalvere maa medvirke ogsaa ved Epidemier, naar det blot ikke drejer sig om Epidemier, under hvilke de paagældende kan underkastes vederlagsfri Behandling, forekommer mig uheldig. Men disse forskellige Enkeltheder vil jeg, som sagt, tro, at vi let kan tale os til Rette om i Udvalget, saa jeg skal ikke dvæle længere herved.

Hvad jeg derimod gerne vil sige et Par Ord om, er det principielle Spørgsmaal om Sammenhængen mellem Lovforslagets enkelte Bestemmelser og Forslagets Forhold til vor øvrige Lovgivning.

Ser vi først paa Spørgsmaalet om Kvaksalverne, kan jeg ikke se rettere end, at der her viser sig meget store Inkonsekvenser, som ikke vilde være kommet frem efter Kommissionsforslaget, men som er fremkommet paa Grund af de Ændringer, der er indført. Medens Kvaksalverne ifølge Kommissionsudkastet var taalt, gaar de efter de her foreslaaede Bestemmelser over til nærmest, om jeg saa maa sige, at blive en Slags privilegeret Stand. Man har nu ligefrem slaaet fast, at de har Lov til at reklamere, altsaa positivt udtrykt i Loven, at deres Virksomhed er lovlig. Man har ogsaa indført en anden Ændring, som efter min Mening er uheldig, idet man siger, at de maa medvirke ved Epidemier. Naar man gaar saa vidt, at man baade tillader dem at reklamere og at medvirke ved Epidemier, er man ude over, hvad jeg synes, man kan tillade, navnlig naar dertil kommer, at Straffebestemmelserne er blevet ændret saaledes, at Kvaksalvere kun i meget faa Tilfælde kan straffes, idet de Betingelser, man nu opstiller i Lovforslaget i Folketingets Affattelse, vil medføre, at man praktisk talt ikke kan straffe Kvaksalvere. Dertil kommer ogsaa den principielle Ændring, som man har foretaget i § 1. Man skulde synes, at det var ganske naturligt, at denne Lovs § 1 blev formuleret paa samme Maade som § 1 i Tandlægeoven. I § 1 i det foreliggende Lovforslag hedder det, at Ret til at betegne sig som Læge har kun den, der i Henhold til § 2 har modtaget Autorisation af Sundhedsstyrelsen. Man har slettet det, som stod i det oprindelige Forslag, at Ret til at udøve Lægegerning har kun den . . . o. s. v. Som Paragraffen nu er formet, tillader man Udøvelsen af